

Angår Østre Landsrets dom af 09.02.2022 om "Den lille havfrue" principielle spørgsmål?

Østre Landsret afgjorde 9. februar 2022 i sag BS-47536/2020-OLR, at nogle karikaturtegninger af "Den lille havfrue", som havde været bragt i Berlingske Tidende, krænkede ophavsrets- og markedsføringsloven. Til brug ved de tabende parterers ansøgning om tredjeinstansbevilling er vi blevet bedt om at vurdere, om sagen angår spørgsmål af principiel karakter.

Efter vores vurdering er det utvivlsomt tilfældet. Se nærmere nedenfor.

Humoristiske ytringer nyder en vidtstrakt ytringsfrihedsbeskyttelse

I et demokratisk samfund er det vigtigt, at der er mulighed for en fri og åben debat, herunder om samfundsrelevante spørgsmål. I den forbindelse er det centralt, at de, der tager del i debatterne, har en vid adgang til at bruge humor som kommunikationsmæssigt virkemiddel. Bl.a. kan humor fange publikums opmærksomhed effektivt og sætte komplicerede ting på spidsen på måder, der fremmer forståelsen. Det er derfor, politiske karikaturtegninger er et dagligt tilbagevendende indslag også i de mest seriøse medier.

Menneskeretsdomstolen har i overensstemmelse hermed udtalt, at satirer og parodier o.l. nyder en ganske særligt vid ytringsfrihedsbeskyttelse efter EMRK art. 10, fordi de udgør et væsentligt led i samfundsdebatter. Se bl.a. *Vereinigung Bildender Künstler v. Austria*, 25.01.2007, 68354/01, præmis 33, *Welch et Silva Canha c. Portugal*, 16812/11, 17.09.2013, præmis 29 og *Eon v. France*, 26118/10, 14.03.2013 præmis 60. En lang række yderligere henvisninger findes i menneskeretsdomstolens "Guide on Article 10 of the Convention of Human Rights – Freedom of expression", opdateret 30.04.2021 og tilgængelig på https://www.echr.coe.int/Documents/Guide_Art_10_ENG.pdf s. 38. På samme måde følger det af domstolens praksis, at der skal gives en vidtstrakt ytringsfrihed til ytringer vedr. samfundsspørgsmål, herunder politiske emner, og ytringer formidlet i den journalistiske presse. Se bl.a. *Axel Springer AG v. Germany*, 39954/08, 07.02.2012, præmis 79 og 90 og den nævnte Guide s. 29 ff. med yderligere henvisninger.

Det ophavsretlige parodiprincip

I overensstemmelse med ovenstående er det fast antaget i dansk ophavsret, at der gælder et princip om, at det er tilladt at udsætte beskyttede værker for parodier og satirer o.l. Der kan f.eks. henvises til *Torp*, Læren om den ideelle produktions beskyttelse, Kbh. 1889 s. 69, *Grundtvig/Glahn*, Forfatterretten, Kbh. 1918 s. 145, *Hartvig Jacobsen*, Ophavsretten, Kbh. 1941 s. 140, *samme*, Forlagsretten, Kbh. 1951 s. 73 og 87, *Lund*, Billedkunsten i retlig belysning, Kbh. 1944 s. 157, *samme*, Ophavsret, Kbh. 1961, s. 74, 97 og 105, *Schønning*, OPHL-kom., kommentar 2.3 til ophavsretslovens § 3, stk. 2, *Koktvedgaard/Schovsbo*, Lærebog i immaterialret, Kbh. 2005 s. 149 og *Schovsbo/Rosenmeier/Salung Petersen*, Immaterialret, Kbh. 2021 s. 218, jf. også den mere udførlige redegørelse i anf. værk 4, udg. 2015 s. 292 ff. Princippet er også bl.a. nævnt i ophavsretslovens forarbejder. I »Udkast til lov om ophavsretten til litterære og kunstneriske værker med tilhørende anmærkninger«, Kbh. 1951 hedder det således s. 107, at det ifølge fast tradition, som det ikke har været meningen at røkke ved, er tilladt at bringe travestier og parodier. I bemærkningerne til 1961-ophavsretslovens § 3, stk. 2, fremhæves tilsvarende, at respektretten efter ophavsretslovens § 3, stk. 2, ikke vil være til hinder for fremførelsen eller udgivelsen af parodier eller travestier, FT 1959-60, tillæg A, sp. 269. Princippet fremgår også af

en række danske domme, der afspejler den retsopfattelse, at der gælder et parodiprincip. Se bl.a. Københavns Byret, BS 39B-4780/2011, 17.12.2012. Retten afviste her, at en revysang var en lovlig parodi på et musikværk, fordi visse betingelser, som retten anså parodiprincippet for at indeholde, ikke fandtes opfyldt. Et andet eksempel er Retten i Århus' dom af 20.01.2012, BS 3-3015/2010. Retten udtalte her om en valgvideo, at »Hverken efter en sædvanlig sproglig forståelse af ordet parodi eller valgvideoens fremtræden finder retten at kunne karakterisere valgvideoen som omfattet af begrebet parodi i ophavsretlig forstand«. Også i andre lande gælder der et ophavsretligt parodiprincip. I Sverige, hvis ophavsretslov ligger tæt op ad den danske, er det f.eks. antaget af Högsta Domstolen, NIR 2007 s. 311 ff., at et satirisk radioprogram indebar en lovlig parodi på Gunilla Bergströms børneborger om Alfons Åberg.

Som led i Danmarks implementering af direktivet om ophavsret i det digitale indre marked art. 17, stk. 7, litra b, er ophavsretsloven i 2021 forsynet med en bestemmelse om, at brugere af sociale medier som YouTube o.l. uden tilladelse må uploade brugergenereret indhold indeholdende parodier og satirer mv. Se ophavsretslovens § 52 c, stk. 10. Tidligere var parodiprincippet derimod ikke udtrykkeligt nævnt i ophavsretsloven. En udbredt opfattelse var derimod, at lovlige parodier kunne henføres til ophavsretslovens § 4, stk. 2, om værker frembragt ved lovlig "fri benyttelse" af andre. Visse juridiske forfattere, derimod, anså parodiprincippet for at have karakter af en ulovbestemt ophavsretlig undtagelse. I 2001 blev spørgsmålet om, hvilke ophavsretlige undtagelser EU's medlemslande generelt kan indføre, harmoniseret af EU's infosoc-direktiv. Her er muligheden for parodiundtagelser nævnt i art. 5, stk. 3, litra k. I Danmark undlod Kulturministeriet imidlertid at indføre en udtrykkelig parodiregel og anførte kort i lovforarbejderne, at "En undtagelse af denne art findes ikke i den gældende lov, og hjemlen foreslås ikke udnyttet". Se bilag 3 til lovforslag L19 2002-2003. Meningen var vel, at princippet allerede gjaldt på ulovbestemt grundlag, sådan så der ikke var grund til at lovfæste det. I overensstemmelse hermed har det også siden dengang været fast antaget i ophavsretslitteraturen, at der gælder et parodiprincip. En tilsvarende tolkning findes i forarbejderne til den lov nr. 1121 af 04/06/2021, der indførte § 52 c, jf. lovforslag L205 af 26.03.2001, bemærkningerne til nr. 14. Kulturministeriet forklarer her, at der allerede nu gælder en generel parodiregel ad modum infosoc-direktivets art. 5, stk. 3, litra k, i dansk ret, selvom loven ikke indeholder en udtrykkelig angivelse af det.

Selvom det som sagt er den herskende opfattelse, at der gælder et parodiprincip i dansk ophavsret, har det været bestridt af *Jacob Linkis* i bogen *Dansk ophavsrets fleksibilitet*, Kbh. 2017. I den forbindelse henviser forf. til nogle EU-retlige principper, der dog ikke ses at have noget med sagen at gøre, jf. nærmere *Rosenmeier*, UfR 2017 B s. 93 f. Herudover giver princippet anledning til forskellige tvivsspørgsmål. Ud over at det som sagt kan drøftes, om princippet kan rummes af § 4, stk. 2, eller ses som en selvstændig undtagelse, kan det bl.a. give anledning til tvivl, hvad der ligger i begreberne parodi, satire o.l., og i hvilket omfang begreberne måtte have et juridisk indhold, der er snævrere end det, de har efter almindelig sprogbrug. I Danmark har man således traditionelt antaget, at parodier på værker kun var lovlige, hvis de tilsigtede at parodiere de værker, der indgik i dem, men at det derimod ikke var tilladt at bruge værker i parodier på andet end værkerne selv. I C-201/13 af 03.09.2014 (Deckmyn) har EU-Domstolen afgjort, at EU-landenes eventuelle parodiprincipper, jf. infosoc-direktivets art. 5, stk. 3, litra k, skal kunne lovliggøre brug af andet end de værker, der indgår i parodierne, og at det derfor bl.a. kan være tilladt at bruge beskyttede værker i parodier på politiske modstandere. EU-harmoniseringen efter infosoc-direktivet omfatter imidlertid kun visse af de økonomiske rettigheder i ophavsretslovens § 2, men ikke respektretten i § 3, stk. 2. Det er derfor fortsat et tvivsspørgsmål, om der skal gælde samme parodibegreb efter § 2 og § 3.

Østre Landsret antog i dommen af 09.02.2022, at den manglende lovfæstelse i 2002 af infosoc-direktivets art. 5, stk. 3, litra k, indebærer, at der ikke gælder nogen ulovbestemt parodiundtagelse i relation

til ophavsretslovens § 2, og at det ulovbestemte parodiprincip, der evt. måtte gælde i relation til ophavsretslovens § 3, stk. 2, ikke muliggør parodier vedr. andet end de værker, der indgår i dem.

Det giver anledning til en række særdeles principielle ophavsretsspørgsmål, herunder

- om der gælder et parodiprincip i relation til ophavsretslovens § 2
- om der gælder et parodiprincip i relation til ophavsretslovens § 3
- om parodiprincipet har forskelligt indhold i de to bestemmelser
- om det er en betingelse, at parodien angår det værk, der indgår i den
- om parodiprincipet kan rummes under ophavsretslovens § 4, stk. 2, eller har karakter af en selvstændig ulovbestemt undtagelse
- om det er korrekt, at den manglende lovfæstelse af infosoc-direktivets art. 5, stk. 3, litra k, indebærer, at der ikke gælder noget parodiprincip i relation til de økonomiske rettigheder i ophavsretslovens § 2, sådan som det ellers er antaget i den juridiske litteratur og af Kulturministeriet i forbindelse med lovændringen i 2021
- om der bør gælde en retstilstand, hvor det er lovligt at offentliggøre parodier o.l. på sociale medier, jf. ophavsretslovens § 52 c, stk. 10, men i strid med § 2 at bringe dem andre steder, herunder i aviser. Denne retstilstand vil bevirke, at private brugere af sociale medier får en humoristisk ytringsfrihed, der går videre end den, der tilkommer den journalistiske presse

Alle disse spørgsmål er af helt usædvanlig principiel art.

Markedsføringsloven

Det er fast antaget af menneskeretsdomstolen, at pressen skal være "offentlighedens vagthund", og at det følger heraf, at indlæg i pressen ofte vil nyde en vidtstrakt ytringsfrihedsbeskyttelse. Se ovenfor. Som en manifestation af denne tanke er det traditionelt fast antaget i dansk ret, at det redaktionelle indhold i pressen normalt ikke indebærer krænkelse af markedsføringsloven, bortset, måske, fra i helt exceptionelle tilfælde. Det gælder, selvom der måtte være tale om medier, hvis journalistiske linje er mindre lødig, herunder kulørte ugeblade, og også selvom medierne måtte drives ud fra rent kommercielle motiver, herunder ønsker om at øge oplaget ved snagen i kendtes privatliv. Det er derfor normalt ikke i strid med markedsføringsloven, når den kulørte ugepresse omtaler de kendte og kongelige, uanset om det, der står, er rigtigt eller ej, og uanset om de evt. ikke vil omtales. Der kan i den forbindelse henvises til bl.a. UfR 1986.405 Ø og UfR 1989.981 Ø. Se til emnet *Udsen*, UfR 1997 B. s. 266 m. henv. Nogle exceptionelle tilfælde, hvor der blev gjort undtagelse, findes i UfR 1998.160 Ø og UfR 1998.170 Ø. Det faste, principielle udgangspunktet er imidlertid, at det redaktionelle indhold i pressen ikke krænker markedsføringsloven, sådan så et eventuelt retsværn må findes i andre regler.

I dommen antog Østre Landsret imidlertid, at publikationen af karikaturtegningerne i Berlingske Tidende krænkede markedsføringsloven. Til støtte for resultatet henviste retten ganske kort til, at Berlingske driver avisvirksomhed, at anvendelsen af tegningerne havde til formål at vække læsernes opmærksomhed og skaffe interesse for Berlingskes journalistiske produkter, at anvendelsen ikke var omfattet af ophavsretlige undtagelser, og at den ikke var redaktionelt nødvendig for at formidle artiklernes budskab.

Denne del af dommen indebærer et markant brud med den hidtidige retstilstand på området. Om det er holdbart, er utvivlsomt et særdeles principielt spørgsmål.

Afvejning af grundrettigheder

Ophavsrettigheder er beskyttet af grundrettigheder, jf. tillægsprotokol 1 til EMRK art. 1 og EU's Charter om grundlæggende rettigheder art. 17, stk. 2. Ytringsfrihed er tilsvarende beskyttet af EMRK art. 10 og EU-charterets art. 11. Det er en basal menneskeretlig grundsætning, at der i sager, hvor flere grundrettigheder kolliderer, skal ske en afvejning, og at denne afvejning skal baseres på og inddrage en række grundretlige principper vedr. den måde, grundrettigheder skal afvejes over for hinanden på. Ifølge disse kriterier skal der som tidligere nævnt bl.a. gives en særligt vidtstrakt ytringsfrihedsbeskyttelse til ytringer vedr. samfundsrelevante emner samt til satirer o.l. Det samme gælder indlæg i den journalistiske presse, der afspejler pressens opfyldelse af sin rolle som offentlighedens vagthund. Derimod skal der gives en mere moderat ytringsfrihed til ytringer, der bæres af rent kommercielle motiver, f.eks. reklamer.

Før i tiden havde man inden for dansk ophavsret den forestilling, at der ikke var nogen grund til at foretage den slags afvejninger i ophavsretssager, fordi hensynet til ytringsfriheden pr. definition var sikret af de ophavsretlige undtagelser. Det fremgår imidlertid af menneskeretsdomstolens praksis, at også sager, hvor ophavsretten kolliderer med ytringsfriheden, skal baseres på grundretlige afvejninger. Se *Affaire Ashby Donald et autres c. France*, 36769/08, 10.01.2013. Spørgsmålet var her, om det var foreneligt med ytringsfriheden efter EMRK art. 10 at skride ind over for nogle modefotografer, der uden tilladelse havde offentliggjort fotografier af ophavsretligt beskyttet tøj fra et modeshow. Retten besvarede spørgsmålet bekræftende, bl.a. med henvisning til, at ytringsfriheden giver kommercielle ytringer en mindre vidtgående beskyttelse end politiske ytringer, og at modefotograferne ikke deltog i en debat om samfundsanliggender, men styredes af kommercielle formål, jf. præmis 39 f. Se også *Neij and Sunde Kolmisoppi v. Sweden*, 40397/12, 19.02.2013. Her fandtes ophavsretligt funderet indskriden over for den såkaldte »Pirate Bay«-fildelingstjeneste tilsvarende forenelig med ytringsfriheden, bl.a. med henvisning til, at den information, der blev delt på tjenesten, ikke nød samme ytrings- og informationsfrihedsbeskyttelse som politiske ytringer, jf. nærmere dommens pkt. D. I begge sager udtaler menneskeretsdomstolen udtrykkeligt, at domstolene i de lande, der har tiltrådt EMRK, kun kan håndhæve ophavsrettigheder i det omfang, det ikke går videre end nødvendigt i et demokratisk samfund mv.

En tilsvarende tilgang fremgår af praksis fra EU-Domstolen. Det følger af den, at den konkrete nationale administration af immaterialrettigheder skal ske på en måde, der respekterer grundrettigheder. Se nærmere C-275/06 af 29.01.2008 (Promusicae) præmis 61 ff. og C-360/10 af 16.02.2012 (SABAM) præmis 41 ff., sml. også C-479/04 af 12.09.2006 (Laserdisken) præmis 60 ff. Af domstolens praksis fremgår også, at selvom ytringsfriheden vel ikke kan udgøre nogen selvstændig ophavsretlig undtagelse, skal de eksisterende undtagelser i infosoc-direktivets art. 5 tolkes i respekt for grundrettigheder, hvilket bl.a. betyder, at politisk eller på anden måde samfundsrelevant information har en særligt vidtstrakt ytringsfrihedsbeskyttelse, således som fastslået af menneskeretsdomstolen. Se C-469/17 af 29.07.2019 (Funke Medien), præmis 65 ff. og C-516/17 af 29.07.2019 (Spiegel Online) præmis 50 ff. I sager, hvor ophavsretten og ytringsfriheden er på kollisionskurs, kan man derfor ikke bare gå ud fra, at alt er i orden pga. de ophavsretlige undtagelsesregler. Der skal ske en afvejning, der inddrager og respekterer basale grundretlige kriterier. Det samme gælder i sager, hvor andre grundrettigheder er i spil. Se f.eks. de særdeles grundige grundretlige afvejninger i UfR 2015.3106 H.

Sagen om karikaturtegningerne af Den lille havfrue i Berlingske Tidende afspejler en kollision mellem ophavsret og ytringsfrihed. Den skal derfor baseres på en afvejning af grundretlige hensyn. I dommen af 09.02.2022 foretager landsretten vel en form for afvejning s. 75 f. Retten udtaler her, at de ophavsretlige undtagelser "må anses for at tilgodese det i Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols

praksis anførte hensyn til afbalancere ophavsretten over for hensynet til ytringsfriheden.” Retten anfører videre bl.a., at karikaturtegningerne af Den lille havfrue ikke er omfattet af undtagelser i ophavsretslovens kapitel 2, og at brugen af tegningerne i artiklerne, der utvivlsomt behandlede emner af væsentlig samfundsmæssig interesse, ikke var nødvendig for at formidle artiklernes budskab. Retten konkluderer på den baggrund, at domfældelse er i overensstemmelse med EMRK art. 10. Derimod beskæftiger retten sig ikke med nogen af de andre grundretlige kriterier, der er nævnt ovenfor. Det fremgår således ikke, hvilken betydning det har, at brugen af Den lille havfrue skete i en karikatur, der indgik i den journalistiske presse.

Dommen medfører i øvrigt som tidligere nævnt, at brugere af sociale medier for fremtiden vil have en humoristisk ytringsfrihed, der er væsentligt mere vidtgående end den, der tilkommer pressen. Karikaturtegninger i pressen vil krænke ophavsretslovens § 2, mens karikaturtegninger på sociale medier vil være omfattet af ophavsretslovens § 52 c, stk. 10. Det er utvivlsomt et relevant spørgsmål, om denne retstilstand lever op til de grundretlige principper om, at der tilkommer pressen en særligt vidtstrakt ytringsfrihed. Heller ikke dette spørgsmål kom retten ind på.

Efter vores vurdering er det derfor tvivlsomt, om landsrettens afvejning af grundrettigheder er tilstrækkelig.

Spørgsmålet er utvivlsomt af særdeles principiell karakter.

Almene spørgsmål

Sagen rejser også nogle væsentlige spørgsmål om anvendelse og fortolkning af retskilder og om begrundelse af afgørelser. Det er almindeligt accepteret, at lovforarbejder nok kan tillægges en stor betydning, men den skal baseres på det, der står i dem. Østre Landsret træder her ad nye stier, når den s. 73 ud fra fraværet af lovbemærkninger vedr. eksistensen af en ulovhjemlet adgang til parodier m.v. slutter, at en sådan regel ikke gælder. Herved går retten ud fra, at årsagen til fraværet af bemærkninger er, at ministeriet (og dermed præsumptivt også Folketinget) har indtaget den holdning, at reglen ikke gælder. Forholdet er imidlertid åbenlyst det, at når der ikke står noget, kan man ikke vide, om det er af den nævnte grund, eller det netop var fordi man ikke ville ændre retstilstanden. Årsagen kunne også være, at med en bunden opgave med en deadline, nemlig implementeringen af et direktiv, ønskede ministeriet ikke at lukke op for diskussioner af emner, som ikke var direkte relevante for sagen. Efter vores opfattelse giver den måde, landsretten bruger forarbejder på i sagen, derfor anledning til principielle problemer.

Henvisningen til den beskudne retspraksis kan også anfægtes, dels fordi der som ovenfor nævnt findes utrykte underrettsdomme, dels fordi reglen om tilladelige parodier notorisk spiller en betydelig rolle i det praktiske retsliv, ikke mindst på presseområdet. Som nogle enkelte lidt ældre eksempler kan nævnes Bo Bojesens avistegninger ”Kulturradiserne”, bygget på Charles M. Schulz’ ”Radiserne”, og samme tegners ”Jernanker”, bygget på Hank Ketcham’s ”Jernhenrik”. Fra nyere tid kan tilsvarende nævnes Roald Als’ brug af fx Walt Disney’s ”Bjørnebanden” i avistegninger, som kritisk forholder sig til sagen om udbetalinger af udbytteskat. Det bemærkes herved, at disse sager alle vedrører ressourcestærke rettighedshavere, som bestemt ville formå at skride ind mod brugen, hvis de havde fundet den uhjemlet, ligesom parodierne i alle sagerne har haft et politisk sigte og ikke har rettet sig mod de benyttede værker. Netop fraværet af retssager behøver ikke at betyde, at parodireglen ikke findes, men tværtimod at den lever og har det godt, finder anvendelse, og ikke giver anledning til problemer, som inddrager domstolene.

Endvidere skal det bemærkes, at dommen foretager en fejlansvendelse af Retsplejelovens § 218. Når det hedder, at bl.a. domme skal "ledsages af grunde" (i flertal) skal det selvsagt forstås således, at hvis der er flere elementer i en afgørelse, skal hvert enkelt element begrundes. I den foreliggende dom kommer retten først frem til, at der ikke gælder nogen ulovbestemt parodiregel (s. 73). På de følgende to sider drøfter retten så, hvad der måtte være retstilstanden, hvis reglen alligevel gælder. Der er således to, indbyrdes uforenelige begrundelser for resultatet, som retten afstår fra at vælge imellem. Da emnet, som det bl.a. fremgår af henvisningerne til herskende sædvaner lige ovenfor, er af betydelig praktisk interesse, efterlader det retsanvendelsen med en usikkerhed, som kunne være undgået med en "allerede fordi"-afgørelse. De parodier, som man efter rettens ord s. 74-75 måtte formode ville være passable, må man således efter rettens dictum s. 73 fortsat være i tvivl om lovligheden af.

Endelig indeholder dommen udtalelser, der efter vores opfattelse afspejler en problematisk forståelse af rettens tidligere praksis. Det kan således ikke tiltrædes, når det udtales s. 71 og 73, at dommen i UfR 2013.1704 Ø indebærer en afstandtagen fra den retsopfattelse, der fremgår af UfR 2009.875 Ø. I 2009-dommen anså retten det for at følge af ytringsfrihedshensyn, at en Bjørn Nørgaard-kollage var udtryk for lovlig fri benyttelse af Den lille havfrue. I UfR 2013.1704 Ø fandt retten derimod, at en pornografisk kollage af kunstneren Hornsleth krænkede ophavsretten til et fotografi, og udtalte i den forbindelse, at "de af Kristian von Hornsleth anførte anbringender, herunder om sin kunstneriske ytringsfrihed" ikke kunne føre til andet. Det er utvivlsomt nærliggende at forstå det på den måde, at retten i den konkrete sag ikke fandt, at Hornsleths kollage var lovlig pga. ytringsfrihedshensyn, ikke at landsretten generelt skulle have forladt den retsopfattelse, at ytringsfrihedshensyn kan lovliggøre kollager.

Det er heller ikke korrekt, når det i dommen af 09.02.2022 udtales s. 73, at "En karikaturundtagelse er endvidere slet ikke omtalt i Hornslet-dommen". Sagen er derimod, at Hornsleth for byretten gjorde gældende, at den kollage, sagen drejede sig om, var "et travestilignende forhold, der lovliggøres i faste traditioner i dansk ophavsret", hvilket byretten afviste med den begrundelse, at "Retten finder ikke, at sagsøgtes gengivelse og spredning kan anses som en travesti. Retten har herved lagt vægt på formålet med fremstillingen af collagen." For landsretten, fremgår det, gentog Hornsleth derefter sin procedure for byretten, hvorpå landsretten afviste at lægge vægt på "de af Kristian von Hornsleth anførte anbringender, herunder om sin kunstneriske ytringsfrihed". Det må utvivlsomt mest nærliggende forstås på den måde, at retten dermed bl.a. tog stilling til Hornsleths argument om, at hans kollage var en lovlig parodi.

Konklusion

Efter vores opfattelse aktualiserer sagen således en lang række spørgsmål af yderst principiel art. Desuden angår den problemer af meget stor samfundsmæssig og demokratisk betydning.

Vi kan derfor anbefale, at sagen indbringes for Højesteret.

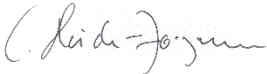
23. februar 2022

Morten Rosenmeier

Morten Rosenmeier, professor, ph.d.

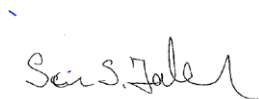
Jørgen Blomqvist, adj. professor, lic.jur.

Caroline Heide-Jørgensen, professor, dr.jur., ph.d.

Thomas Riis, professor, dr.jur, ph.d.

Søren Sandfeld Jakobsen, professor, ph.d.

Sten Schaumburg-Müller, professor, dr.jur.

Jens Schovsbo, professor, dr.jur., ph.d.

Sebastian Schwemer, lektor, ph.d.